

Kajuit Nieuws

Najaar

De spreekbuis van Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 61 - nummer 3

OUDE ZIJDS 100

In goede handen

Colofon

Kajuit Nieuws - jaargang 61, nummer 3, Najaar 2020

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden.

De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons bindt.

De gemeenschap Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op Kajuit Nieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt Kajuit-Nieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u
- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij PrintzPack te Vorden. Redactie en logistiek: br Rik Florentinus sg, zr Lyke Florentinus-Boiten sg, fr Rolf Boiten, Erik Hendrix, Merel Knipping, Petra Rozendaal, Jonathan Fink-Jensen.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Fysiotherapeut Kruispost	6
Goede handen, snel thuis	9
In goede handen	11
Zomaar een dag op Kruispost	12
Kroniek	14

Vriendenbrief

In goede handen

Amsterdam, oktober 2020

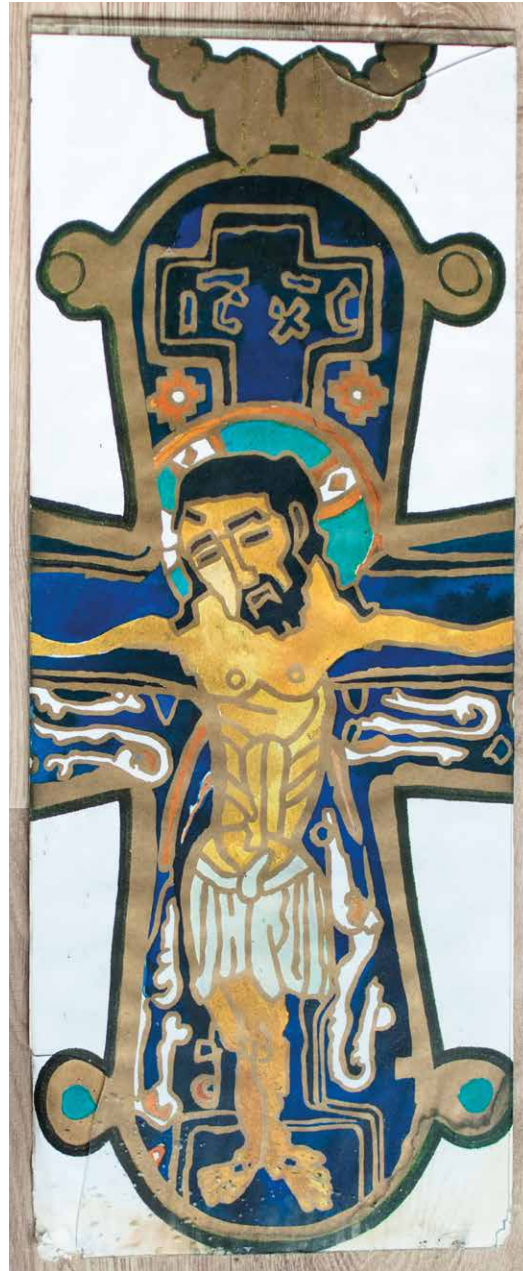
Aan allen verbonden met de Communautaire
Gemeenschap Oudezijds 100,

Beste vrienden van de communautaire
gemeenschap

In goede handen.

De gemeenschap heeft op het Sint Jansfeest in juni voor het jaarthema 'In goede handen' gekozen. Op het eerste gezicht niet zo'n eenvoudig thema, zeker niet in deze tijd waarin het Corona virus rondwaart als een brullende leeuw. Een virus waarvan we niet precies weten wat het doet, maar dat ons wel angst aanjaagt. We worden opgeroepen om afstand te houden en zeker elkaar niet de hand te schudden: het symbool van gelijkwaardigheid en respect, het teken van verbondenheid. En juist in tijden van onzekerheid hebben we zo'n behoefte aan nabijheid. We hebben angst voor onze gezondheid, angst voor onze toekomst, angst of we ons bedrijf of baan nog wel zullen behouden. In 'goede handen'.... je zou er bijna een vraagteken achter zetten.

In een van de huizen in onze gemeenschap hebben wij een kleine kapel die dateert uit de 15e eeuw. Ten tijde van de pestepidemie werd hij met name gebruikt om overledenen op te baren. Deze kapel, de Dagmar crypte, is vandaag de dag een plek waar je heen kan gaan om even stil te worden. In die kapel is er een schildering van ons communitieitskruis, Christus aan het kruis,

maar de handen van de Messias ontbreken op de afbeelding. Je zou in eerste instantie kunnen vermoeden dat het papier te smal was, maar als je iets langer stil bent dan zet het je aan het denken: heeft de maker van deze schildering de handen niet expres achterwege gelaten, worden wij misschien opgeroepen de handen van Christus te zijn?

Eerlijk gezegd is die oproep wel even schrikken. Want als ik de handen van Christus ben, als ik deel ben van zijn lichaam, dan kan ik nooit meer zomaar voor mezelf leven. Dat wat anderen gebeurt, raakt ook mij. Zo gaat dat in een lichaam toch? Als er ergens een ontsteking zit, een zieke plek, dan heeft het hele lichaam daar last van. Als één lid lijdt, lijden alle leden mee. Met die handen word ik opgeroepen de ander te troosten, met die handen word ik opgeroepen heel te maken wat stuk is. Maar dat hoeft ik niet alleen te doen want met die handen mag ik deel zijn van Christus en leven in de nabijheid van Hem.

Handen van Christus zijn, is vandaag de dag niet zo evident en al helemaal niet zo gemakkelijk want er is zoveel leed en zoveel stuk om ons heen, en ik durf zelfs te zeggen in onszelf. Hoe kan ik een ander troosten? Waar moet ik beginnen? Het is te veel! Ik kan het niet! Gedachtes die je verlammen en je in je schulp doen terug kruipen. Maar dan herinner ik mij de woorden van Psalm 91:

*Hij vertrouwt je toe aan zijn engelen,
die over je waken waar je ook gaat.
Hun handen zullen je dragen,
je voet zul je niet stoten aan een steen.
Leeuw en adder zul je vertrappen,
roofdier en slang vermorzelen.*

God is ons nabij en onder Zijn zegenende handen mogen we gehoor geven aan Zijn oproep, en met het schilderij uit de Dagmar crypte voor ogen en de woorden van Psalm 91 in het hart wordt het een jaarthema met een uitroepteken!

Rik Florentinus,
Prior Communautaire gemeenschap
Oudezijds100

*Rik Florentinus, sg.
Prior.*

Kookpunt bereikt?

Oudezijds 100 is op dit moment hard aan het sparen voor een heuse Quooker. “Een wat?” - denkt u nu waarschijnlijk. Een Quooker is een kraan waar kokend water uit komt. Reuze handig en in tijden van pandemieën ook nog eens heel erg hygiënisch. De kosten zijn wel hoog: 1500 euro inclusief installatie. Kunt u ons helpen? Alle bijdragen, groot of klein, zijn welkom!

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Blanka Davidovova

Fysiotherapeut Kruispost

Blanka Davidovova werkt sinds 2015 1 á 2 ochtend per week als fysiotherapeut bij de Kruispost. Dit doet ze vrijwillig en met heel veel plezier.

Hoe ken je Kruispost?

In 2012 kwam ik bij Oudezijds 100 wonen, hoogzwanger van mijn tweeling. Ik woonde daarvoor bij een vriendin, had daar een kamer, maar dat was niet meer te doen. Zeker niet met twee kinderen op komst. Ik weet niet precies meer hoe ik bij Oudezijds 100 terecht

ben gekomen maar het was heel fijn om daar te zijn. Ik had mensen om mij heen die mij hielpen met de tweeling, mensen bij wie ik altijd terecht kon en op wie ik op kon rekenen. In mijn periode op Oudezijds 100 hielp ik af en toe bewoners door middel van therapeutische massage, oefeningen en al het andere dat bij fysiotherapie komt kijken. Het was fijn iets terug te kunnen doen voor de mensen die mij geholpen hadden en het was ideaal om op deze manier bij te blijven in het vak.

Oudezijds 100 was mij dierbaar geworden en na mijn verhuizing naar een eigen woning, bleef ik regelmatig terugkomen, ik was bijvoorbeeld altijd bij Sinterklaas en Sint Maarten met mijn tweeling. En eigenlijk bleef ik ook altijd wel iemand behandelen. Op een gegeven moment had ik mijn eigen behandelkamer en ik heb een massagetafel van een bewoner cadeau gekregen.

Hoe ik precies bij Kruispost aan de slag ben gegaan weet ik niet meer zo goed, ik ben er ingerold. Maar mijn hulp bleek op een gegeven moment hard nodig, doktoren en maatschappelijk werkers maakten afspraken voor mij, het werd steeds drukker. Er is een periode geweest dat mensen 2 tot 3 maanden moesten wachten, voordat ze bij mij terecht konden.

Hoe is het om bij Kruispost als fysiotherapeut te werken?

Ik vind het heel gezellig om op de Kruispost te werken. Dit komt door het team, het contact met iedereen is goed en we werken er allemaal voor hetzelfde doel. Je voelt de liefde voor het werk bij iedereen en dat is heel fijn.

In een fysiotherapie praktijk moet je meer administreren dan dat je tijd hebt voor een patiënt, dat paste niet meer bij me. Ik was meer bezig met zo snel mogelijk iemand behandelen dan echt contact te maken met de patiënt, dat is stressvol. Nu kan ik veel meer de tijd nemen voor de patiënten waar ik voorheen maar 20 minuten voor het behandelen van een patiënt had, neem ik

nu minstens 40 minuten de tijd voor een consult.

Mensen die hier komen hebben vaak meerdere klachten, niet alleen de fysiotherapie behandeling die je geeft maar ook het sociale contact is erg belangrijk. Dat heb ik op geen enkel andere werkplek ervaren, zoals het hier is.

Door hier te werken leer ik om te gaan met een andere doelgroep. Mijn patiënten zijn erg dankbaar, dit laten ze ook weten. Ik krijg veel positieve feedback en dat helpt mij ook. Dat is een bevestiging dat ik het goed doe, het is voor mij fijn om te horen dat mijn behandeling werkt.

Veel van de patiënten leven in onzekerheid, het is fijn om hun een beetje verlichting te kunnen geven en ze ontspanning te laten ervaren. Ze kunnen geen toekomst zien of plannen maken, dat realiseer ik mij bij ieder consult weer. Ik zie hoe gespannen ze zijn, dat zie je ook aan de klachten die veel van de patiënten hebben. Denk aan pijn in de bovenrug omdat ze niet goed in en uit ademen. Ik probeer altijd oefeningen voor thuis mee te geven, oefeningen die in een kleine ruimte of op een stoel gedaan kunnen worden.

Het gebeurt soms ook dat mensen in slaap vallen, de reactie afgelopen maandag van een patiënt was nog: 'het was alsof ik even in een andere wereld was'. En dat was zijn eerste keer. Dit soort reacties geven mij voldoening, ze even laten ervaren hoe het is om in goede handen te zijn. Vaak zie ik tijdens de behandeling meteen al een verandering in

de mens, zie ik opeens een glimlach verschijnen, een opener houding aannemen en meer levenslust krijgen.

Als ik het zo hoor, doe je het werk met heel veel plezier en ben je dankbaar wat je er mee bereikt, wil je daar nog wat over kwijt?

Kijk, er zijn verschillende therapieën, zoals acupunctuur en reiki. Maar ik denk dat het aanraken, de handen voelen op je lichaam, de energie van een ander voelen, dat dit belangrijk is voor ieder mens.

En helemaal voor de patiënten bij de Kruispost, die vaak ver weg zijn van familie en vrienden, uit culturen komen waar aanraking normaler is dan hier in Nederland, hun eigen vertrouwde omgeving achter gelaten hebben en in constante onzekerheid leven.

In de veranderende maatschappij van nu, waarbij het normaal wordt om meer afstand van elkaar te hebben, waar we elkaar geen knuffel meer geven, zelfs niet meer een hand als begroeting. Is het extra belangrijk dat wij aanrakingen blijven ontvangen en ik ben dankbaar dat ik door mijn handen mijn patiënten ontspanning kan bieden, dat hun ademhaling daardoor beter wordt, dat hun klachten verminderen en dat ze weer leren hoe het is om hun eigen energie in hun lichaam te voelen.

Het klinkt misschien wat spiritueel maar ik geloof dat de energie die van mij afkomt, de energie die we overal voelen, helpt om de energie van jezelf weer te voelen. En je zo weer krachtiger in het leven laat staan en het weer krachtig voelen is vaak wat ze nodig hebben.

vochtappelijke ruimtes (kapel, kajuit, gangen, ...)

en (dieft 2 meter tussen personen)

2, meer dan 10 s lang met zeep en water

ruiken van je eindelijk

indoorlactans

was een goed idee direct na gebruik weg

gem, neus en mond aan

et 60 warm mogelijk water, zeep en een

rykstoffen enz. Regelmatig (saker dagelijks) af

ens (wordt je aan bij Tera voor een rooster)

Ograde C

smachines niet gebruiken bij klachten (dan

van de gemeenschapswasmachine om

en fonteynen (nield je bij Janett)

zigt voor de zwakke gemeenschapgenoten

ving en hanteren de richtlijnen van het

gezondheid en Milieu

pronavirus)

Stroomschema calamiteiten 2020

Begeleid Wonen
Gemeenschap Oudejds 100

Goede handen, snel thuis

Het is vandaag (29 september) 170 dagen geleden dat ik naar Amsterdam verhuisde. In die tijd is er veel gebeurd: toen ik aankwam in het voorjaar waren de straten uitgestorven, in de zomer stroomden ze weer vol. Met zijn allen zagen we Rutte en De Jonge persconferenties opzetten en afschalen en weer opschalen. Mondkapjesplicht werd weggezet als onnodig, werd toch ingevoerd in het centrum bij wijze van experiment. Dit werd snel weer afgeschaft omdat het niet het gewenste effect sorteerde en

het wordt nu weer heroverwogen. Ik heb vaak meegegeten in de refter, mee gebeden in kapel en teveel koffie gedronken in de kajuit. Ik heb mijn eerste St. Jansfeest (in uitgedekte vorm) én startweekend van OZ100 meegemaakt. Maar vooral: ik heb mijn draai gevonden in een gemeenschap die in volle bloei staat.

Schone handen

Naast alle veranderingen was er ook een constante: handen wassen was, bleef en is een goed idee. Een korte berekening is dan ook wel op zijn plaats. Als ik gemiddeld 8 keer per dag mijn handen was, daar telkens 15 seconden voor neem en ik gemiddeld 5 dagen per week op OZ100 te vinden was dan:

- Heb ik mijn tijd op OZ100 12.600 seconden ofwel 3,5 uur lang al handen wassend doorgebracht. Dat staat gelijk aan 0,14% van mijn tijd hier;
- Heb ik me niet goed aan de richtlijnen gehouden? Het schijnt dat een goede wasbeurt 30 seconden duurt, maar ik ben geklokt door medebewoners en ik faalde jammerlijk;
- Hebben alle bewoners samen (laten we zeggen: gemiddeld 40 bewoners elke maand) 140 uur lang hun handen staan wassen sinds ik hier woon. Daarbij hebben we naar (google's) schatting 75.600 liter water en 13,4 liter zeep gebruikt.

Met recht kunnen we zeggen dat we God gaan ontmoeten, zolang we psalm 24 maar op tijd afkappen: Wie zal de berg van de HEERE beklimmen? Wie zal staan in Zijn heilige plaats? Wie rein is van handen [...]. Kunnen we dat ook onderbouwen met een grafiekje, vraagt u? Zeker wel. Dat maakt ons meteen duidelijk dat we ook weer niet teveel tijd moeten besteden aan het wassen van handen.

Goede handen

“Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.”

De laatste woorden die Jezus uitsprak aan het kruis zijn inspirerende, maar ook confronterende woorden voor slappelingen zoals ikzelf. Er loopt hier op OZ100 een oude kat rond waarvan ik sterk vermoed dat ze haar laatste dagen moedwillig doorbrengt met het lastigvallen van nietsvermoedende kajuitbezoekers. Mensen zoals ik, die helemaal niet zitten te wachten op harige kattenliefde. Jammer genoeg is mijn bevelende stem bijzonder ineffectief. Hoe streng ik haar ook aankijk, ze weigert langer dan 5 seconden te onthouden dat er op mijn schoot geen plaats is. Terwijl ze in de handen van mijn willekeurige buurman of buurvrouw veel beter af zou zijn. Mijn onvermogen om makke katten mijn wil op te leggen belooft weinig goeds voor de autoriteit waarmee ik mijn eigen geest kan bevelen aan wie dan ook.

Maar Jezus' kruiswoorden spreken natuurlijk vooral van opluchting en van een grenzeloos vertrouwen. Jezelf toevertrouwen aan iemand anders' handen vergt volledig vertrouwen in de bekwaamheid en goedheid van de Ander. Het gemeenschapsleven op OZ100 is wat en voor mij betreft dan ook vooral heel vormend – tot nu toe in ieder geval. We leggen ons leven in elkaars en in Gods handen en hopen dat er wat van over blijft. De korte tijd die ik hier heb doorgebracht heeft me snel overtuigd van de ongelooflijke kracht van deze exercitie. Wat ik dan zoal geleerd heb? Dat mijn medebewoners echt goed kunnen koken. En verder een beetje ontvangen, geloven, vertrouwen, nederigheid (niet te verwarren met bescheidenheid), doorzetten, creëren, aanspreken, incasseren, geven, ontvangen, zorgen, bedanken, afwassen, vies maken, opbouwen, vernieuwen, rekening houden met, luisteren naar, zien, benoemen, inhouden, toezeggen en uitdelen. En opsommen. In goede handen ben je snel thuis.

In goede handen

Zangeres Kinga Bán werd bekend als leadzangeres van de christelijke band Sela tot ze in 2012 borstkanker kreeg. In 2016 kwam haar solo album 'Uit Liefde' uit waarop ook een ontroerend afscheidslied voor haar kinderen te horen is.

In Goede Handen

Het missen wordt het grootst,
in de allerkleinste dingen.
Het broodjes smeren 's ochtends,
of 's avonds zacht voor jullie zingen.
En jullie op mijn schoot,
als we even samen praten,
of zwijgen naar elkaar,
met mijn hand door jullie haren,
Alles wat ik los moet laten.

*In goede Handen, ik weet dat ze er zijn,
en jullie vangen, ze helpen je voorzichtig overeind.
Als jullie vallen, en ik er niet kan zijn,
wees maar niet bang,
want jullie zullen in goede Handen zijn*

*Het leven houdt niet op,
dat is juist het doodgewone.
Studeren, misschien trouwen,
Ik beleef het in mijn dromen.
'k wou dat ik me altijd dichtbij jullie kon
verstoppen,
en dan stilletjes genieten,
van hoe jullie zouden worden,
maar ik moet het los gaan laten.*

*In goede Handen, ik weet dat ze er zijn.
Wees maar niet bang,
want jullie zullen in goede Handen zijn*

Zomaar een dag op Kruispost

Nog steeds hebben we te maken met de gevolgen die Covid-19 voor ons allemaal heeft. Ook op de Kruispost, misschien juist op de Kruispost, kunnen we er niet omheen.

Waar voorheen de wachtkamer helemaal vol zat en we, bij wijze van spreken, konden stapelen, mogen er nu niet meer dan 4 personen tegelijk naar binnen. Daarom hebben we de afspraak gemaakt dat er per spreekuur slechts 15 personen in het pand geholpen kunnen worden. Gelukkig hebben we een team van artsen dat vanuit huis telefonische consulten verzorgt, daarmee kunnen we toch de meeste patiënten die om hulp vragen helpen. Soms komt het voor dat we mensen moeten vragen om 's avonds of een andere dag terug te komen. Dat kan soms voor problemen zorgen. Mensen die speciaal naar het centrum zijn gekomen, daar misschien hun laatste geld aan uitgegeven hebben of met kromme tenen in de metro zaten in de hoop niet gecontroleerd te worden. Ook komen, nog voor het spreekuur 'officieel' is afgelopen en dan wordt er gevraagd of ze 's avonds misschien terug kunnen komen, gewoon alsof het niets is. Op dat soort momenten kan het gebeuren dat patiënten erg boos of soms zelfs agressief reageren. Dat is heel vervelend en op Kruispost zijn we het ook niet zo gewend, maar begrijpelijk is het wel. Mensen die al sinds maart eigenlijk nergens meer terecht kunnen. Waar ze voorheen op veel plaatsen in de stad konden eten, samen een spelletje konden doen of andere activiteiten, ligt nu alles al meer dan een half jaar stil en dat kan eenzaam voelen. Als je geen of nauwelijks hoop hebt op een vredige toekomst, als je niet mag werken, als je geen geld hebt om te reizen, dan blijft er weinig over dan iedere dag rondjes te lopen over straat en te piekeren... En

dat komt het humeur van de meeste mensen niet ten goede.

Zo ook vandaag meneer Y. Vorige keer heeft u over zijn situatie kunnen lezen, (zij het in de ongecontroleerde concept versie, waarvoor excuus). Vandaag staat meneer Y weer aan de deur en hij wil graag de dokter zien, maar ook zijn maatschappelijk werker. Samen met Nina, die 4 maanden vrijwilligerswerk bij ons doet via Hogeschool Viaa te Zwolle, loop ik naar voren. Er is op dit moment geen spreekkamer vrij waar we met ons drieën kunnen zitten, dus zitten we wat ongemakkelijk in een ruimte tussen twee spreekkamers in. Meneer Y vertelt dat hij erg verdrietig en eenzaam is op dit moment. Veel kennissen bij wie hij eerder nog wel eens binnen kwam, zijn voorzichtig geworden en hebben aangegeven dat hij weer welkom is als Corona voorbij is. Hij mag nog wel bij zijn bevriende bakker langskomen om wat broodjes te halen maar degene die hem af en toe een warme maaltijd bracht, heeft ook afgezegd tot na Corona. Hij ziet er ook slecht uit, zijn gezicht lijkt zo mogelijk nog meer ingevallen dan de vorige keer. Gelukkig vind ik in onze voorraadkast nog een aantal flesjes nutridrink die we voor hem in een plastic tasje stoppen. Dankbaar kijkt hij ons aan. Dan begint hij zachtjes te huilen. Zachtjes maar toch hartverscheurend... Als hij weer opkijkt diept hij uit zijn jaszak iets op. Nieuwsgierig kijken Nina en ik naar wat hij in zijn hand heeft, het is een ondergebit, gebroken. 'Daarom kan ik niet glimlachen als ik dat wel zou willen' zegt hij. We kunnen ons allemaal wel voorstellen wat het is om met een kapot gebit of zonder tanden over straat te moeten. Dat is niet prettig. En al helemaal niet als je

al nergens mag mee doen omdat je behoort tot de verschoppelingen van de maatschappij. Nina en ik kijken elkaar aan, we denken allebei hetzelfde, de tandarts komt 'toevallig' vanmiddag langs. Als we even met elkaar overleggen komen we ook tot de conclusie dat de tandarts zijn spreekuur al helemaal vol is én dat een tandarts voor dit soort problemen doorverwijst naar een tandtechniker. En dat kost vaak veel geld. We brainstormen heel kort samen en besluiten iets heel onprofessioneels te doen. We vragen meneer Y toch even terug te komen om half twee die middag, dan proberen we of hij toch even de tandarts kan zien voor de dienst van de tandarts begint. Meneer Y gaat dankbaar naar buiten en Nina trekt ook haar jas aan. Een kwartiertje later is ze terug met een tubetje secondelijm. Grinnikend kijken we elkaar aan, spreken onze twijfels uit over dit plan.

Als de tandarts arriveert om 13.30u, kan ik het toch niet laten om ons plan even met hem te bespreken. Ik ga er vanuit dat de tandarts dit het meest slechte en onethische plan ooit zal vinden. Hij kijkt me wel nadenkend aan terwijl ik het met hem bespreek, maar daarna begint hij hartelijk te lachen en zegt: "Je hebt gelijk, weet je wat? Geef mij die tube secondelijm en ik ga het voor hem fiksen".

Kijk, dat is een Kruispostwaardige tandarts: als je alleen de gebaande wegen wilt bewandelen dan komen veel van onze patiënten niet verder. Soms moet je gewoon 'out of the box' denken en 'hands-on' handelen.

En meneer Y? Die is ondanks zijn eenzaamheid, breeduit lachend de Kruispost uitgelopen. Daar doen we het voor!

Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Kroniek

In goede handen ... zelfs met een kromme stok!

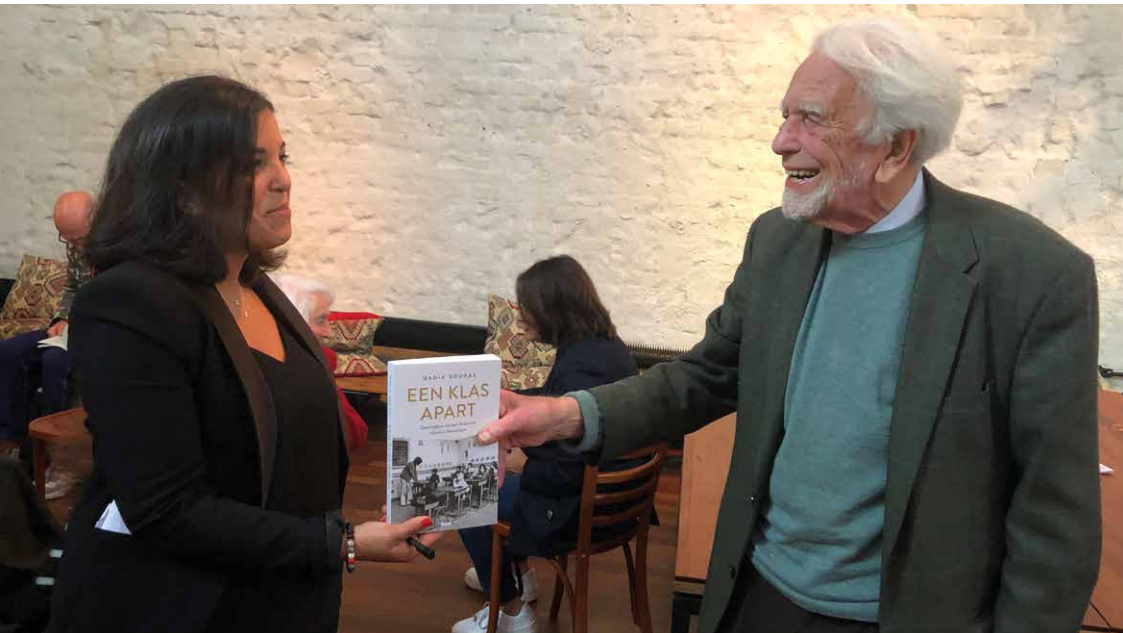
Mijn wijlen mijn echtgenote, soeur Georgine, raakte bij het ouder worden geleidelijk aan slechter ter been. Kort voor de dag dat zij werd “thuisgeroepen” kreeg zij echter onverwachte hulp. Het was één van onze andere gemeenschapsleden die na een geslaagde hartoperatie zijn eigen rollator niet langer nodig had en daarom dit hulpmiddel aanbood ter verbetering van de motorieke mogelijkheden op de hobbelige weide van “Maria ter Claesze”. Al jarenlang diende deze plek als het oord waar onze Jacobschappen hun ongedisciplineerde verlangen naar vrijheid demonstreerden; en vaak met succes: Het gras aan de andere kant van het hek lijkt immers altijd groener

dan de voedselaanbieding op het eigen terrein. Onder dergelijke omstandigheden is het overwinnen van een scheidingsbarrière geen enkel bezwaar, althans voor een schaap. Eigenaars van een kudde denken daar meestal anders over en schapenhouders van Jacobschappen plegen zelfs te zeggen: ‘als je wilt leren vloeken moet je beslist Jacobschappen gaan houden!’ Deze dieren zijn namelijk net mensen: hun oude liedje is altijd weer de hit van Sinatra: “I’ll do it my way”. Het kan natuurlijk zijn dat een andere hit uit mijn jongere jaren hun voorkeur had; bijvoorbeeld het lied van de vagebonderende cowboy op zijn paard die verknocht was aan de song: “don’t fence me in”.

Hoe het ook zij, niet voor niets had de herder van ónze schapen, sr. Georgine, een stok gezocht om haar dieren steeds weer tot de orde te kunnen roepen. Zij had zich namelijk gerealiseerd dat wij mensen een duidelijke gelijkenis vertonen met de Jacob-schapen, die ooit aan Jacob waren toebedeeld: vrijgevochten dieren met twee, of soms zelfs vier! vervaarlijke horens, altijd maar op zoek naar vrijheid. Een gelijkenis die ook een andere herder, koning David, al eerder was opgevallen. Een gelijkenis die bovendien nog veel verder bleek te gaan. De kromme herdersstok in Davids handen bleek nl. niet alleen een middel om de schapen weer op

het goede pad te krijgen, het was tevens een teken, een belofte van troost, van veiligheid. Een boodschap: wij zijn “in goede handen!”. Daarom zingen ook wij na al die jaren nog steeds: “Uw stok en Uw staf die vertroosten mij”. En de gekromde herdersstok is van die troost een teken, een belofte. (Psalm 23)

In onze Mariakapel staat een kromme stok, geleund tegen het altaar, herinnering aan Jacobs bereidheid zelfs zijn eigen zoon te offeren. Een staf om ook ons, verward in de Corona crisis, dagelijks te troosten en te verzekeren dat wij “in goede handen zijn”: de Zijne. “HIS WAY”.

Op 23 september kreeg fr. Rolf Boiten SG het boek van Nadia Bouras ‘Een klas apart - Geschiedenis van een Arabische school in Amsterdam’ overhandigd in de Nieuwe Krakeling. In ‘Een klas apart’ vertelt historica Bouras over de geschiedenis van de Bouchraschool. Voor meer informatie kunt u terugkijken in het eerste nummer van deze jaargang.

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A